

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

„Chci, aby ten obraz, který namaluješ šitcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“

/Deníček 49/

2

2. ROČNÍK
2007

Svatá Gertruda, mystička, měla tak těžkou a pro spolusestry až drsnou povahu, že jednou to její představená nevydržela a zvolala: „Pane Ježíši, jak můžeš milovat tak odpornou babu?!“

Je vidět, že od pravěku platí zásada: kde jsou lidé, tam jsou také problémy. A pokud jsme věřící a věříme učení Církve o prvním hříchu, který pokazil člověka, tak se není čemu divit. Všichni jsme „nemocní“ hříchem.

Důležité je ale to, že i když je dítě nemocné, nepřestává být přece pro svého otce dítětem! Totéž platí i pro vztah mezi námi a Bohem. Bůh se na nás dívá milosrdně, jako Otec. A když dovolíme, aby jeho pohled pronikl do našeho srdce, léčí nás svou láskou.

Je tady ale i další otázka: jak se učit milosrdnému pohledu na bližní? Jak vidět bratra nebo sestru v člověku, který nás svým chováním, slovy nebo skutky odpuzuje?

Nad takovými otázkami jsme se snažili přemýšlet v tomto čísle „Apoštola“, které předáváme do Vašich rukou.

Nakonec dovolu, abych Vám popřál hezké prožití letních měsíců. Ať jsou prozářeny nejen slunečním světlem, ale především milujícím a milosrdným pohledem Boha. Ať pocítíte tento pohled ve svém srdci a snažíte se stejným pohledem dívat na ostatní lidi.

P. Wojciech Zubkowiec SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka.

Společnost katolického
apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
P.O.Box 22

tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531

fax: 326 910 551, e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowiec SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníku sv. Faustyny:

© Zgromadzienie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowiec SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

FRANTIŠEK RADKOVSKÝ, BISKUP PLZEŇSKÝ

UVĚŘILI JSME V LÁSKU

Když jsem se stal biskupem a měl si zvolit své biskupské heslo, vybral jsem si úryvek z verše 1Jan 4,16: „credimus caritati“, v překladu „uvěřili jsme v lásku“. Celá věta zní: „Také my jsme poznali lásku, kterou má Bůh k nám, a věříme v ni.“ Latinsky: „Et nos cognovimus, et credimus caritati, quam habet Deus in nobis.“ Toto heslo jsem si zvolil proto, že vyjadřovalo mou dosavadní duchovní zkušenost. A musím doznat, že uplynulá léta náročné biskupské služby ji jen potvrdila.

Je to verš, nad kterým doporučuji se zamyslet a ověřit si jeho platnost v našem vlastním životě. Především se nám může zdát divné, jak můžeme současně poznat lásku a ještě v ni věřit. Co jsem poznal, to je mi jasné, v to už nemusím věřit – nebo snad ano? Tato zdánlivá nejasnost je možná důvodem, proč náš liturgický překlad tuto větu překládá poněkud volněji, než je v řeckém originále (i v českém ekumenickém překladu a v latinském překladu, jak jsou uvedeny výše). Liturgický překlad zní: „My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám.“

Tím se ovšem smazává to důležité, že je třeba ve svém životě nejprve poznat Boží lásku a uvěřit v ni, abychom se o jistotu víry v Boží lásku mohli opírat ve chvílích, kdy ji přímo necítíme. Je to skutečně tak. Jsou okamžiky v životě, jistě jste je už také mnohokrát zažili, že Boží lásku můžeme vnímat jako zářící a hřející slunce nad našimi hlavami. Jsou ovšem i takové, které mohou připadat jako dny, kdy je obloha zatažena těžkými mraky a nám se může zdát, že snad už slunce nikdy neuvidíme. Jsou to chvíle zkoušek, někdy velmi těžkých: nemocí, bolestné ztráty našich drahých, velkých neúspěchů a jiných těžkých trápení a zklamání. Mohli bychom upadnout do beznaděje a zoufalství. A tady právě musí pomoci naše zkušenost s Bohem, který nám už tolikrát pomohl, a naše víra, že On, Láska, nás neopustil a nezahladil, ale že je nám blízko, i když ho necítíme. Podobně, jako ze zkušenosti víme, že po chmurných dnech slunce opět vyjde, zazáří a zahřeje.

Jak to však udělat, abychom my zůstávali stále blízko Bohu, i když jeho lásku zrovna necítíme? To nám napovídá druhá polovina tohoto verše, tj. 1Jan 4,16b, která říká: „Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ Příkladem nám v tom může být sám náš Pán Ježíš Kristus, když na kříži zažívá naprostou temnotu způsobenou tím, že přijal na sebe naše hříchy. V tu chvíli necítí Otcovu blízkost a lásku a volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46). Přesto však zůstává v lásce a důvěře a obrací se k Otci slovy: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (Lk 23,46). Jeho slova: „Dokonalano jest“ (Jan 19,30) pak svědčí o tom, že dokončil naši spásu.

Snažme se tedy i my, i když jsme zrovna v temnotě, vytrvat v lásce: k Bohu i k bližním, s vírou, že Bůh nás stále miluje a je nám blízko. Snažme se v těchto těžkých chvílích našich zkoušek zhlédnout tvář Ježíše ukřižovaného a milujícího nás až k opuštěnosti na kříži a řekněme Mu s vírou a láskou své „ano“. Buďme si jisti, že nám dá zakusit svou lásku. Ve svém srdci zakusíme přítomnost jeho, Zmrtvýchvstalého, a vytryskne v něm pramen Jeho Ducha, jak to slíbil, když řekl: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra...to řekl o Duchu...“ (Jan 7,37-39). Zakusíme tak velikonoční skutečnost pokoje a radosti, kterou nám dá pocítit Ježíšova láska pro nás i pro druhé lidi kolem nás.

OBSAH

Úvodní slovo – František Radkovský:

Uvěřili jsme v lásku 3

Soudit... ale neodsoudit 5

Rozhovor s biskupem J. Kajnekem 6

Svatost spočívá v milosrdenství 10

Příběh zapuzeného orla 12

Jak se dívat milosrdným pohledem
na bližní? 14

Svědectví 17

Ze života sestry Faustyny 18

Korunka k Božímu milosrdenství 21

Poslání a spiritualita s. Faustyny 22

Na apoštolských cestách 24

Na konci června 27

Literatura 30

Informace 31

Adolf Liebscher – Ježíš, uhel a běloba

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

SOUDIT... ALE NEODSOUDIT

Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Nesuďte a nebudete souzeni; neza-vrhujte a nebudete zavrženi; odpouštějte a bude vám odpuštěno. Dávejte a bu-de vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takou Bůh naměří vám. Lk 6,36–38

Těžká to věc. A tvrdá to řeč. Vždyť soudit a odsoudit – to nám jde tak snadno! Je to tak-řka naše vlastní přirozenost. A to nejen ve vztahu k „neznámým lidem“, které vidíme na televizních obrazovkách, ale také (a mož-ná především) vůči známým, kteří nám ublí-žili. Koneckonců co je na tom špatného, že přeji „tomu zlému a špatnému člověku“ sprave-dlivou odplatu? Máme snad potlačit tou-hu po spravedlnosti? Tato touha je něčím dobrým, to zřejmě nikdo nepopře. A proč nám tedy Ježíš zakazuje něco dobrého?

Podívejme se na evangelium zblízka. Jak samotný Ježíš žil své slovo čili příkaz nesou-dit? Vezměme si na pomoc texty, které ho-voří o Ježíšově setkání s různými „hříšníky“ (tedy „s většími kalibry“, kolaboranty, za-prodanci, zloději, prostitutkami). Ve všech těchto textech vidíme a slyšíme Krista, který *neodsuzuje* tyto vinné lidi – ale dává jim no-vou šanci. Vždyť on nepřišel odsoudit, ale za-chránit to, co zahynulo. Přitom tento Ježíš znovu a znovu *odsuzuje* něco (ne někoho!) jiného: faleš, pokrytectví, špatnost a sobec-tví v jakékoli podobě. On tedy není vůbec tím, který má „růžové brýle“. On opravdu není typem „dobrosrdečného dědečka“, kte-rý nade vším mávne rukou, jen aby neza-znělo určité jasné (a tvrdé) slovo. Ježíš je si-ce dobrosrdečný, ale vůči člověku, ne vůči

hříchu a špatnosti. Shrnuto – Ježíš soudí (od-lišuje dobro od zla), ale neodsuzuje člověka. On je prostě dobrým a moudrým chirurgem, který nechvějící se rukou odstraňuje zhoub-ný nádor, aby zachránil člověka.

Ježíš odsuzuje hřích, ne hříšníka. Na roz-díl od nás, kteří tak snadno „smícháme obo-jí dohromady“ (i to patří k naší porušené přirozenosti, že nedokážeme jasně rozlišo-vat). A tak odsuzujeme druhé, anebo i se-be. Obojí je koneckonců tím snadnějším způsobem, jak se vypořádat s hříchem.

Jak dospět k této Ježíšově pravdě v lásce? Zakusit na sobě, že i já jsem často tím hříš-níkem, který dochází milosrdenství a od-puštění. Zdarma. Bez nároku. Čím víc toto prožívám, tím víc se stávám schopným pře-dávat tento dar dál. A tím se vlastně stávám ikonou dobrého pastýře, který se stará o ne-mocnou ovci.

Naše tvrdé odsuzování druhých (odsoudit křivé jednání je však správné, ježíšovské!) v zásadě pramení z toho, že neprožíváme doopravdy sílu Ježíšova milosrdenství vůči nám samotným. Naše srdce je tvrdé (a po-tažmo i soudy jsou tvrdé), protože známe „tvrdého Pána“. A dokud nedojde k obrá-ce-ní, k odvrácení pohledu od „tvrdého nemi-losrdného Pána“ a k obrácení pohledu na Pána odpouštějícího, těžko očekávat překo-nání „nemilosrdných odsuzujících soudů“, kdy zlému přeji neštěstí.

Ježíš odsuzuje hřích, ne hříšníka. Ať má-me tohoto Ježíše před očima ve svých mod-litbách a hlavně v různých životních udá-lostech – vždyť on nepřišel odsoudit, ale zachránit. A k tomu jsi povolán i ty – za-chránit „ztracené“. Jak? Modlitbou, slovem, milosrdenstvím. Jako Ježíš.

IN HUMILITATE SERVIRE

ROZHOVOR S BISKUPEM JOSEFEM KAJNEKEM

❖ Existuje příběh, který vypráví, jak se jistý člověk dozvěděl o obchodu, ve kterém se prodávají hodnoty, jako je pravda, dobrota, láska, věrnost. Tak tam zašel, ale když si objednal to, co ho zajímalo, překvapený uslyšel: My tu ale prodáváme jen semínka. Ty hodnoty si z toho musíte vypěstovat sám... Otče biskupe, co vám osobně nejvíce pomáhá pěstovat v sobě křesťanské hodnoty v realitě dnešního světa?

Čím jsem starší, tím více si s vděčností uvědomuji, co jsem dostal v dětství, ve své rodině, ve svém domově. Tam se vlastně zasévají ta semínka hodnot, kterých si člověk váží, které považuje za nejdůležitější v životě. Tam jsem viděl, jak se moje matka vroucně modlila, tam jsem vnímal, co pro ni znamenala víra v Boha, kterou se nám, dětem, snažila předat. Po smrti svého manžela, to jsem ještě neměl 5 let, se přestěhovala ke svým rodičům. A tak jsme měli dědečka a babičku, kteří se nás tři sou-

rozence snažili vychovávat. Tam doma jsem viděl ony vybojované zápasy své matky. Chodila s námi do kostela, posílala nás do náboženství, bylo nás v celé škole už jen několik. A když jí spolupracovníci v kanceláři radili, ať nám nekomplikuje život, ať se modlíme jen doma, ať nedráždí soudruhy, kteří ji kvůli tomu zvali „na koberec“, odpověděla jim: Manžela nemám, já už se nemám o koho jiného opřít, než o samotného Pána Boha. Z toho jsem viděl, jak si pravdy, víry a věrnosti váží nade vše. A v období, kdy člověk potřebuje vzory, mi někdo z přátel dal knížku o Albertu Schweitzerovi a jeho nemocnici v Lambaréne. A tam jsem si přečetl, že každý člověk si může vybudovat své vlastní malé Lambaréne. A v roce 1968, kdy jsme se nadýchli trochu svobody, to mi bylo 18–19 let, jsem měl řadu výborných přátel. A jeden z nich, ing. ekonomie, když mu nabízel ředitelské místo, poděkoval a odešel do semináře. Tam ho táhlo srdce už řadu let a konečně

to mohl díky politické situaci uskutečnit, už jako čtyřicetiletý.

Toto do mne bylo zaseto, aniž bych se o to nějak zvlášť staral, to ve mně spontánně rostlo a v podstatě z tohoto daru žije člověk celý život. A krátce před kněžským svěcením mi matka prozradila jednu skutečnost. Když mne ještě nosila před mým narozením, byla v Polné, kde jsme tehdy bydleli, primice. Když se tehdy rodiče vraceli z této slavnosti domů, domluvili se o tom, že se oba modlili za to, kdyby se jim narodil kluk, aby se stal také knězem. Tím novoknězem byl P. Josef Landa.

A když se ptáte na realitu tohoto světa. Zvykl jsem si, už v komunismu, že kněz musí jít v jistém smyslu proti proudu. A to platí i dnes.

❖ Svátek Božího milosrdenství, který slavíme první neděli po Velikonocích, nás povzbuzuje a připomíná, že se na nás Bůh dívá jako milosrdný Otec. Všichni potřebujeme „cítit“ ve svém životě, že jsme v záři tohoto milosrdného a milujícího pohledu. Často se však setkáváme s lidmi, kteří klesají na duchu a neumějí v sobě objevit milosrdný pohled Boha. Co byste jim řekl?

Boží milosrdenství vyzývám a velice jsem stál o to, aby v naší diecézi „zakotvily“ ctihodné sestry šířící tuto spiritualitu, a díky Bohu to také dopadlo. Mohl bych vyprávět mnoho zkušeností a jedna z nich se stala na svátek Božího milosrdenství před dvěma lety. Jeden můj příbuzný, který byl ve svém životě dost vzdálený od Pána Boha, byl už nějaký čas v léčebně s pokročilým stavem Alzheimerovy nemoci. Někdo mi říkal, že už s ním není vůbec žádná rozumná řeč. Delší čas jsem se modlil o milost pro něho a záměrně jsem si nechal návštěvu u něj na onu druhou neděli veli-

konoční. Po chvíli rozpomínání se, když jsem mu řekl, že k němu přicházím jako kněz, posloužit mu Svatou zpověď a Svátostí nemocných, mi řekl: „Už jsem také na to myslel, dát si ty věci do pořádku.“ Byla to pro mne radost, jakou má nebe z obrácení člověka.

S lidmi, kteří si uvědomují svou bídu a kvůli tomu klesají na duchu, s těmi je to dobré. Ti už jsou na polovině cesty k obrácení. Horší je to s těmi lidmi, kteří si svou bídu neuvědomují. Chlubí se tím, za co by se měli ve skutečnosti stydět. Vědomě dělají skandály pro svou popularitu a nevnímají to jako hanbu. A vinu na tom mají také sdělovací prostředky, kterým nejde o pravdu a dobro, ale o provokaci a senzaci. Samotná média jsou často vzdálena od jakékoliv etiky.

❖ Co podle vás znamená dívat se milosrdně na bližní a jak se naučit takovému milosrdnému pohledu v každodenním životě?

Sám Pán Ježíš nás tomuto milosrdnému pohledu učí, když říká: „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“ „Jakou mírou měříte, takovou vám bude naměřeno.“ „Kdo je bez hříchu, ať první hodí kamenem,“ nebo když nám doslova vykresluje před očima karikaturu, jak nám „vadí tříska v oku našeho bližního a trám ve svém vlastním oku nevidíme.“

Jednou mi dal Pán v této věci pěknou lekci. Už je to víc než 20 let, zastupoval jsem v jedné sousední farnosti a tam jsem se setkával s osobou, která mi byla nesympatická a já jsem této své emoci dával volný průběh. A jednou se stalo, že mne ta osoba požádala o svátost smíření. Otevřela mi duši a řekla mnoho věcí ze svého těžkého života. A já jsem se hrozně styděl za svůj povrchní pohled na ni, plný před-

Adolf Liebscher – V Getsemanské zahradě, olej

sudků. Uvědomil jsem si tehdy, že jsme ve svém lidském pohledu velmi omezeni, asi jako když se díváme na dvůr nebo nějakou zahradu jen úzkou škvírkou mezi dvěma rozeschlými prkny. Nevidíme celek a souvislosti. Podobný je náš lidský pohled na naše bližní. Zatímco Bůh vidí vše jako na dlani – on ví, jaké má člověk předpoklady a také jaké má limity. Protože je jeho pohled objektivní, je také milosrdný. Učit se milosrdnému pohledu znamená snažit se vymanit z našeho subjektivismu.

♦ „In humilitate servire“ znamená: „V pokoře sloužit.“ Je to, Otče biskupe, vaše biskupské heslo. Proč jste si vybral zrovna takové?

Otec biskup Karel Otčenášek si nás své nejbližší spolupracovníky jednou svolal do své kaple, kde byl tajně vysvěcen na biskupa 30. 4. 1950. Řekl nám: tady na tom místě jsem v prostraci a následném vkládání rukou přijal kříž biskupské služby. Vás jsem si vybral jako „Šimony“, abyste mi ho pomohli nést. To jsem už byl generálním vikářem a viděl jsem, že biskupská služba je skutečným křížem. Pod tímto pohledem jsem si jako pomocný biskup zvolil toto biskupské heslo.

♦ „Vypěstovat“ v sobě umění milosrdného pohledu na sebe a bližní, to chce čas a sebezapření. Co byste chtěl, Otče biskupe, říci čtenářům Apoštola pro povzbuzení k tomuto „pěstování“?

Já moc nevěřím tomu, že člověk sám v sobě něco může vypěstovat. Humanismus má své hranice. Ale denně chodit do školy Ježíšovy. On nás zve: „Učte se ode mne...“ Ježíši tichý, srdce pokorného, proměňuj naše srdce podle srdce svého!

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

MONS. JOSEF KAJNEK
titulární biskup z Aquae in Dacia,
světící biskup královéhradecký
Heslo: In humilitate servire
(V pokoře sloužit)

Josef Kajnek se narodil 18. 4. 1949 v Kutné Hoře. Na kněze byl vysvěcen po studiu na litoměřické bohoslovecké fakultě 26. 6. 1976 v Praze. Po vysvěcení byl kaplanem v České Třebové, pak administrátorem v Písečné a v Ústí nad Orlicí. Tam mu byl také za tzv. maření státního dozoru nad církvemi odňat v roce 1984 státní souhlas a navíc byl odsouzen k podmínečnému trestu odnětí svobody. Po nuceném civilním zaměstnání u Státních lesů a v Metrostavu se vrátil do kněžské služby jako administrátor v Chomutovicích u Hořic, Lázních Běláhoř a v Pardubicích.

V roce 1990 jej biskup Karel Otčenášek povolal ke službě generálního vikáře, kterou vykonával až do roku 1998. Biskupské svěcení přijal 12. 12. 1992 a současně byl ustanoven světícím biskupem. V letech 1998–2001 se na vlastní žádost na čas vrátil k pastorační práci ve farnostech v Jablonném nad Orlicí a okolí. V roce 2001 pak byl ustanoven administrátorem v druhém největším městě diecéze v Pardubicích. Od roku 1998 působí také jako biskupský vikář pro duchovní povolání a za Českou biskupskou konferenci je mu svěřena péče o vězeňské kaplany. Po obnově Katedrální kapituly při chrámu Svatého Duha v Hradci Králové byl 10. 11. 2004 ustanoven proboštem kapituly.

SVATOST SPOČÍVÁ V MILOSRDENSTVÍ

PAVEL VOJTĚCH KOHUT OCD

Lidé si představují svatost velmi různě. Někdo si myslí, že spočívá v zachovávaní určitého mravního řádu, jiný, že jde o soubor vlastností, které člověk získává sebezáporem a zbožnými cvičeními, ještě jiný ji ztotožňuje s něčím docela odlišným.

Většinou však chybujeme v něčem zcela zásadním: domníváme se, že jde o něco, co lze a je potřeba *nabýt* (nebo dokonce *dobýt silou!*), a to *jednou provždy*. A zatím je svatost spíše *někým* (nebo *vztahem k někomu*), koho *jsme již dostali* od Boha *darem*, kdo se v nás ovšem *musí ještě stále rozvíjet*.

BOŽÍ A LIDSKÁ SVATOST

Lidská svatost je totiž nemyslitelná bez Boží svatosti. Už Starý zákon nás přece na jedné straně opakovaně ujišťuje o tom, že svatý je pouze Bůh (srov. např. Iz 6,1nn.). Z biblického pohledu se nám proto svatost jeví právem jako *součást božské podstaty*, čili jako něco, co činí Boha Bohem. A tak je člověku svatost ze své povahy cizí! Na straně druhé je ale izraelský národ tímtež jediným svatým Bohem vybízen k tomu, aby se i on sám stal svatým (srov. např. Lv 19,2). Jak překonat tento na první pohled nepřekonatelný rozpor?

Nejde to jinak než pochopením, že lidská svatost spočívá v účasti na Boží svatosti: když se člověk přimkne k Bohu, který je svatý, sám se stává svatým! Takové řešení ovšem zcela převrací naše obvyklé představy, jak už to bylo uvedeno výše:

lidská svatost spočívá ve sjednocení s Bohem (křesťansky bychom správně dodali: skrze Krista v Duchu svatém), nikoli v nabytí těch či oněch kvalit!

SVATÝ JE TEN, KDO JE MILOSRDNÝ

Starozákonní výzva „Buďte svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý“ (Lv 19,2) je v Novém zákoně nejen jednoduše přejata a citována (srov. 1Petr 1,15n.) nebo parafrázována podobným vyjádřením (srov. „Budete dokonalí jako je dokonalý váš nebeský Otec“ – Mt 5,48), nýbrž *upřesněna*, specifikována velmi konkrétním způsobem. Činí tak evangelista Lukáš, když vkládá Ježíšovi do úst slova: „Buďte milosrdní jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36). Nejde o náhodný posun: Lukáš představuje Boha především jako milosrdného a milujícího Otce (srov. např. Lk 15,11) a to, že v Božím milosrdenství spatřuje podstatu Boží svatosti, není nic svévolného, neboť i staré české překlady Bible zcela správně tlumočí slovem „svatý“ dva hebrejské termíny: *kádoš* („oddělený“) a *chasíd* („milosrdný“).

Svatý je tedy ten, kdo je milosrdný! Ukazuje nám to ostatně velmi dobře tentýž evangelista, když v příběhu Ježíšova setkání se zákoníkem, který se přichází dotázat na největší přikázání, předkládá podobenství o milosrdném Samaritánovi (srov. 10,30nn.).

KDE ZAČÍNÁ MILOSRDENSTVÍ?

Zdálo by se, že tím je vše vyřešeno, ale zdaleka tomu není tak. Můžeme a musíme se totiž ptát: v čem vlastně spočívá milosrdenství? Kdo je skutečně milosrdný? A kde k milosrdenství přijít nebo jak se stát milosrdným, když v sobě velmi často vnímáme spíše tvrdost srdce než ochotu druhým odpouštět a pomáhat?

Jsem přesvědčen, že Lukášovo slůvko „jako“ v citovaném výroku „Buďte milosrdní jako je milosrdný váš nebeský Otec“ není jen označením míry a inspirace pro uskutečňování lidského milosrdenství, nýbrž i zdroje, odkud má člověk čerpat poznání, co je skutečně milosrdné, a sílu k tomu, aby milosrdenství projevoval.

Velmi správně to pochopilo jedno řeholní společenství, které skládá kromě tří obvyklých slibů také slib milosrdenství. Jeho členky se totiž zavazují „žít z Božího milosrdenství a prokazovat je druhým“. Nelze totiž mít sílu k prokazování milosrdenství druhým lidem a vědět, v čem to spočívá, pokud sami nejprve nezakusíme Boží milosrdenství.

MILOSRDENSTVÍ K SOBĚ SAMÝM

A tak opravdová lidská svatost začíná paradoxně v milosrdenství vůči sobě samým nebo přesněji ve schopnosti a ochotě přijímat Boží projevy milosrdenství vůči nám. Zdálo by se, že tomu má být naopak, vždyť se přece nesmíme poddávat své hříšnosti! A být milosrdní vůči sobě samým se nám často jeví jako slabost, slevování z nároků horlivosti apod.

Přijmout Boží milosrdenství ovšem znamená opřít se při svém pádu do bažiny

o pevný základ, o vědomí, že my sami ze sebe sice nemůžeme nic, ale že přesto nemáme důvod k zoufání, neboť Bůh je mocný a kde my jsme slabí, může se on tím snáze projevit jako mocný (srov. např. 2Kor 12,9).

Může nám to pomoci pochopit Ježíšovo podobenství o nemilosrdném spoluslužebníkovi (srov. Mt 18,23–35): jen tehdy, když přijmeme, že jsme svému králi zpronevěřili obrovský majetek a on nám to všechno odpustil, budeme s to s lehkým srdcem mávnout rukou nad drobným obnosem, který nám dluží druh ve službě! A když si naopak budeme chtít zakrývat oči před vlastní ubohostí, nutně nás to povede k tomu, abychom od druhých vyžadovali do posledního haléře, co nám dluží, a tak se pokoušeli o nemožné: shromáždit potřebný obnos, kterým bychom splatili svůj dluh králi! Něco takového ovšem není možné, takže svým nedostatkem milosrdenství vůči bližnímu se uzavřeme definitivně Božímu odpuštění a spáse. A co jiného je být svatým než dostat se do nebe? A jak jinak se tam chceme dostat, ne-li na základě Božího díla spásy?

„Má dcero, věz, že větší chválu mi
vzdáš jediným úkonem poslušnosti
než dlouhými modlitbami
a umrtveními...“

/Deníček 894/

PŘÍBĚH ZAPUZENÉHO ORLA

Následující příběh o „zapuzeném orlovi“ vypovídá svým způsobem o hledání klíčové pozice, o vypořádání se a přijetí vlastní minulosti před Bohem.

Byla jednou jedna orlice, která už vyseďela několik vajec a starala se a vychovávala malá orlí mláďata, která se z nich vyklubala. Když si jednoho jarního dne protřela oči ze spánku a vznesla se k prvnímu letu v ranním slunkku, cítila, že právě ten den zase přišel čas, aby snesla do hnízda vejce a vyseděla je. Když se tak vznášela ve vzduchu nad horami a skalními propastmi, sílila v jejím nitru vůči vejci hluboká nechuť. Jak těžké bylo pro ni poslední sezení na vejci. Po celé týdny seděla ve hnízdě a její orel se o ni také příliš nestaral. Jen taktak, že obstaral to nejnужnější. Musela se tak dlouho vzdát těchto nádherných letů a později ještě musela shánět další potravu pro mláďe. Co jí vlastně sezení na vejcích přineslo? Všechny děti ji opustily, jakmile byly schopné letu. Tak v ní pomalu klíčila myšlenka, aby tento rok na sebe nebrala břemeno líhnutí a vychovávání mláďat. Musí přece někdy myslet také na sebe.

Proto se orlice rozhodla, že vejce nepoloží do hnízda, ale prostě je nechá spadnout na zem. Klouzavým letem se snesla do horského údolí, kde vejce jen tak nazdařbůh pustila a s lehkými výčitkami svědomí rychle odletěla.

Náhoda tomu chtěla, že orlí vejce padlo

do velké hromady sena, kde měkce dopadlo. Jedna stará slepičí chůva, která už vyseděla plno cizích vajec, plna údivu zahlédla, jak padá něco z nebe. Jak byla zvědavá, prohlédla si toto „cosí“ blíže, lehce to poklovala zobákem a okukovala ze všech stran. Nakonec dospěla k závěru, že je to nadmíru velké, čerstvě snesené vejce.

Budou jí vůbec stačit peří a křídla, aby toto obrovité vejce vyseděla? Tiše se v ní ozval mateřský instinkt, a tak udělala první pokus. A vida, podařilo se jí svým peřím i tělem poskytnout vejci správnou teplotu líhnutí, takže za několik týdnů se ve vejci začalo něco živého pohybovat a lehounce ťukat na skořápku. Její slepičí srdce se rozbušilo, protože teď už brzy nastane ten stále nový zázrak. Z vejce se vyklubalo velké kuře, jaké ještě nikdy neviděla. Ale chovalo se úplně stejně jako její normální malá kuřátka, která měla ovšem zpočátku z orlího kuřete trochu strach a zůstala proto v uctivé vzdálenosti. Když však upozorovala, že obrovské kuře má také strach a je nejisté, brzy si s ním hrála, dováděla a zobala jako o závod.

Tak uplynul nějaký rok a velký orel pokojně žil se slepicemi, zobal zrní a k údivu slepic někdy také spolkl velmi velkého červa nebo podobnou zvířenu. I když takové neuměl létat, jeho široké perutě mu umožnily skákat mnohem dále než normální slepice a kohout. Vyhrál mnoho soutěží, ale právě v okamžiku vítězství se orel cítil cize a osaměle.

Orlice si někdy s pocitem viny vzpomněla na spadlé vejce, ale život pro všechny ubíhal dál.

Až jednoho rána se orel pomocí větru a svých křídel dostal na střechu domu a pohlédl na vycházející slunce. V hloubi svého orlího srdce pocítil nesmírnou touhu po dálkách a horách, které ze střechy poprvé spatřil. Když však pod sebou uviděl své slepičí sourozence, jak zobají a hrají si spolu, rychle se vrátil zpátky do známého prostředí. Přesto se v nehlubším nitru cítil osamělý a – při vší náklonnosti ze strany slepic – jako outsider.

Tento pocit ještě zesílil, když jednoho dne přišel na návštěvu jeden muž znalý přírody. Slyšel, jak říká sedlákovi: „Tenhle velký pták je orel a ne slepice.“ Ačkoliv to sedlák popíral, orel v nitru cítil, že ten muž má pravdu a že jeho životní cíl míří dál než na slepičí dvorek. Teď konečně znal své správné jméno. Byl „orel“ a zase se ho zmocnila ta nezvyklá touha po jiném světě, který ještě vůbec neznal. Instinktivně teď častěji s velkým úsilím létal na blízký strom a pozoroval východ slunce. A čím déle se díval do nebe a zvláště do slunečního svitu, tím více síly v sobě pociťoval, aby odtud jako orel uletěl dál, do svého vlastního světa.

Jeho vlastní orlí matka ho očividně nechtěla a zapudila ho. Jeho nevlastní matka, která ho vyseděla a vychovávala, mu vyprávěla, jak se jako vejce náhle snesl z nebe do hromady sena a jak ho pak vyseděla ona. Teď znal orel svůj hrozný životní příběh a díky své slepičí mámě našel své klíčové slovo, které se v něm pevně usadilo: Jeho orlí matka ho nechala spadnout a „zapudila“ ho. Když o tom tak přemýšlel, napadlo ho, že toto klíčové slovo sám na slepičním dvorku opakoval. Nebyl tu jako orel od svých orlích druhů vyloučen? Ne-

cítil se v hloubi srdce vždycky sám a jako bez domova? Byl sice slepicím vděčný, že se ho ujaly a že u nich na slepičním dvorku mohl až dosud trávit svůj život. Ale nakonec k nim přece nepatří. Teď to pochopil.

Čím déle orel přemýšlel, tím víc docházel k jasnému závěru, že nebyl povolán k životu na slepičním dvorku. Ano, slepice byly velice milé, staraly se o něj a uznávaly ho. Obzvláště těžké mu připadalo rozloučit se se svou nevlastní matkou, která ho vyseděla a vychovávala. Ale jakou cenu za to zaplatil? Nakonec svou svobodou a svou identitou jako orel.

Proto se orel jednoho dne rozhodl, že dříve než se probudí a zakokrhá kohout, vyletí na střechu. Když za horami vyšlo slunce, dlouze pohleděl do slunečního svitu a na vrcholky hor. Pak ucítil, jak se mu otrásko nitro a on poprvé vyrazil z hrdla křik jako orel tak, že celý slepičí dvorek propadl panice. Ještě jednou vrhl vděčný pohled na dvůr, až dosud jeho ochranný životní prostor, ale i vězení. Pak se s pláčem i smíchem zároveň vznesl do

vzduchu a letěl vstříc slunci, které je i pro orla pramenem a cílem jeho života.

Zdali mladý „orel ze slepičího dvorku“ našel svou orlí matku, není známo. Naučil se však žít se svou přezdívkou a mnohokrát se dokonce těšil ze svých zkušeností, které tam získal. Jeho křídla nebyla sice tak široká a nebyl tak jistý v létání jako ostatní mladí orlové, kteří byli vysezeni a vychováni v orlím hníždě. Ale „orel ze slepičího dvorku“ se brzy cítil v horách mezi svými jako doma a brzy také našel svou pravou identitu jako orl. Někdy ho sice zamrzelo, že ostatní orli umí létat výše a vytrvaleji než on sám. Ale byl jim nablízku a patřil k nim. Nakonec se i oni museli někdy vrátet na zem a tam se umět zase on pohybovat lépe.

Někdy také udělá odbočku ke slepičímu dvorku, který přelétá z velké výšky, aby

slepice nepolekal. Pak se zase spokojeně vrací do své pravé domoviny v horách.

Tímto příběhem o zapuzeném orlovi bychom chtěli dodat odvahu vypořádat se s vlastní klíčovou pozicí a s důvěrou v Boží zaslíbení přijmout vlastní život. Neboť v každém životě existují střechy a stromy, ze kterých je možno zahlédnout hory a slunce a při pohledu na ně poznat osobní možnosti a hranice. Pak se může dospět ke svobodnému rozhodnutí opustit slepičí dvorek minulosti a s prožitými zkušenostmi nastoupit nové a vlastní životní cesty. Protože ti, „kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jako orlové“ (Iz 40,31).

Karl Frielingsdorf ■

„Falešné představy o Bohu“,
Karmelitánské nakladatelství 1990

JAK SE DÍVAT MILOSRDNÝM POHLEDEM NA BLIŽNÍ?

Chování člověka většinou dobře vypovídá o jeho povaze, zvyklostech, postavení ve společnosti. Bývá to ale i tak, že lidé jsou úplně jiní, než se nám na první pohled zdá. Teprve delší a důvěrná známost, kamarádství a přátelství dávají vhled do toho, jaký někdo doopravdy je. Kolikrát člověk, který je velmi citlivý, toužící po lásce a přátelství, byl zklamán četnými lidmi, kteří jeho dobrotu a laskavost zneužili. Pak není divu, že nasazuje masku cynismu, namyšlenosti, egoismu. Rád by se zase otevřel druhému člověku, navázal s ním kamarádství a přátelství, ale bojí se, že zase bude zklamán, zneužit, vydán na posměch. A proto se brání tou

svou zdánlivou nepřístupností, cynismem, odmítavým chováním. Občas je to i naopak, že ten, kdo se jeví velmi slušně, vstřícně a noblesně, je ve skutečnosti drzý, bezohledný a nepoctivý a jeho slušné chování končí v okamžiku, kdy už od nás nic nepotřebuje. K rozlišení toho, kdo do které skupiny patří, je pochopitelně potřeba času, delšího společného přebývání, životní zkušenosti a moudrosti. Ovšem nejen toho. V kontaktu s lidmi je nezbytně nutné milosrdenství a laskavost, bez kterých člověk není schopen opravdu poznat druhého člověka.

Jestliže by byl někdo úplně zbaven těchto dvou ctností, pak by ho vůbec nezají-

malo poznání druhého člověka, nezajímalo by ho, proč například soused je dnes smutný, proč kamarádka na pracovišti o přestávce pláče apod. Člověku neznajícímu vůbec lásku a milosrdenství (pokud takový vůbec existuje) by stačilo jen to, že soused nedělá v noci rámus a kolegyně dělá svou práci spolehlivě, aby jí on sám nemusel pomáhat. Pro bližší zájem o osud souseda nebo kolegyně by scházel důvod. Stačí, že nepřekáží a plní úkoly.

Bůh nás vyzývá, abychom nebyli lhostejní vůči osudu druhého člověka. Sám nám dal nesčetné důkazy, že osud lidí ho velmi zajímá. Přičemž to není zájem „teoretický“ nebo jen zájem o naše chyby a nedostatky. Boží zájem o člověka asi nejvýstižněji popisuje proslulý citát z Evangelia podle sv. Jana: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16) Bůh je vůči člověku laskavý, trpělivý a milosrdný. Ježíš nás vybízí, abychom ho následovali, a to znamená, abychom také my byli laskaví, trpěliví a milosrdní. Přece slova Ježíše pronesená apoštolům

během poslední večeře po umytí nohou musíme brát vážně: „Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“ (Jan 13,5) A nesmíme je omezit jen na následování Krista v omývání nohou jiným lidem, nýbrž máme je chápat jako výzvu k následování celého jeho obětavého a pokorného způsobu života.

Ježíš během svého pozemského působení přistupoval k lidem vždy s láskou a milosrdenstvím. Každý člověk – i ten, kdo byl od všech ostatních opovrhován a považován za velkého hříšníka, jako to bylo třeba s Levím anebo cizoložnou ženou – byl Ježíšem osloven, měl šanci s ním mluvit, vyjádřit lítost nad svým špatným chováním, být pozdvižen jeho láskou a začít nový život.

Kristus měl určitě tu východu, že znal tajemství lidských srdcí, věděl o tom, jak někdo touží po odpuštění a smíření. My obyčejní lidé tu možnost nemáme. Ale tato schopnost přímého vhledu do smýšlení, do duše druhého člověka ani není nutná, abychom Krista v jeho jednání následovali. Stačí si pamatovat jiné jeho ponaučení: „Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to

všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon a Proroci.“ (Mt 7,12)

Je to výborný a stručný vzkaz. Kolikrát mám řešit, jak jednat, co dělat, co někomu říct, jaký postoj zaujmout – měl bych se sám sebe zeptat, zda bych si přál, aby bylo se mnou zacházeno právě tak, jak hodlám jednat já. To je asi nejkratší cesta k tomu, jak správně posoudit situaci a pak se k lidem chovat milosrdně a se soucitem. Přece my lidé jsme stejní a dá se snadno odhadnout, že bych v určité situaci očekával, aby si mě někdo všiml, aby mi pomohl, aby mi prominul apod. Tak i já jsem za těchto okolností vybízen, abych si někoho všiml, někomu pomohl, prominul. Nemohu se nechat odradit mlčením toho druhého, jeho klidem, zdánlivou spokojeností. Přece málokdo hned vypráví všem a všude, že má s něčím potíže, že potřebuje radu a potěšení. Velmi často je to naopak – člověk se trápí, ale mlčí, poněvadž nechce jiné obtěžovat, anebo se bojí, že jeho prosba o pomoc bude odmítnuta, ale rád by přijal něčí soucit, pochopení, pomoc. Nemůžeme se nechat uklidnit tím, že je zdánlivě všechno v pořádku, že nás nikdo nežádá o pomoc. Navíc musíme pamatovat na to, že být milosrdným znamená velkorysost v jednání s lidmi. V dnešní době, která je silně poznamenána logikou výměny „něco za něco“, je to požadavek zvlášť náročný, ale nezbytný. Jen ten, kdo je schopen se vzdát aspoň občas a do nějaké míry svých oprávněných nároků, svých práv, toho, co mu přísluší, může jednat milosrdně.

Milosrdenství prokazujeme trojím způsobem – modlitbou, slovem a skutky. Modlitba je prvním, základním a asi nejsnazším způsobem. Modlit se za lidi, za které se možná nikdo nemodlí, nejen za sebe, příbuzné, přátele. Pamatovat v modlitbě na různé potřeby – na misio-

náře, kněze, na pronásledované křesťany, na nový řeholní a kněžský dorost. Je to účinný způsob pomoci, praktikování milosrdenství. Druhá možnost je prokazování milosrdenství slovem – potěšit zarmoucené, poradit někomu v potížích nebo (což je také důležité) vyjádřit radost z úspěchu druhého člověka. Třetí možnosti jsou skutky milosrdenství – odpouštět viníkům, navštěvovat nemocné, pomáhat v nouzi. Katechismus katolické Církve v článku 2447 učí: „*Skutky milosrdenství jsou činy lásky, kterými pomáháme svému bližnímu v jeho tělesných nebo duchovních potřebách. Učit, radit, těšit, posilovat – to jsou skutky duchovního milosrdenství, stejně jako odpouštět a trpělivě vše snášet. Skutky tělesného milosrdenství spočívají obzvláště v tom, že dáváme najíst tomu, kdo má hlad, že hostíme toho, kdo nemá střechu nad hlavou, že odíváme toho, kdo nemá co na sebe, že navštěvujeme nemocné a vězněné, že pohřbíváme zesnulé. Dávat almužnu chudým je mezi těmito skutky jedno z hlavních svědectví bratrské lásky; je to také úkon spravedlnosti, který se líbí Bohu.*“

Nestačí ovšem zastavit se jen u našeho, lidského úsilí. Ten, kdo chce jednat s lidmi milosrdně, musí usilovně v modlitbě prosit Boha o tuto schopnost. Prosit, aby milosrdenství, které od něj přijímá (zvlášť ve svátosti smíření), pohnulo ho také k milosrdnému zacházení s lidmi. Radost a štěstí, které člověka ovládají, když si uvědomí, že Bůh ho miluje, že mu odpouští hříchy, dává četné milosti a potěšení, nesmějí zůstat „nevyužité“. Mají se stát hybnou silou člověka. To, co jsem obdržel od Boha, nesmím držet jen pro sebe – mám z toho těžit a předávat to dál.

Dr. Bogdan Pelc ■

PŮLNOČNÍ A MILOSRDENSTVÍ

Kdo by se netěšil na půlnoční. Skutečnou či prostřednictvím televize, rádia nebo jen tu ve vzpomínkách.

Věřte nevěřte, v poslední době velkým pokušením proti tomuto „těšení se“ je fakt, že jsem už nějaký rok farářem v Praze – Karlíně.

Tento velký a krásný kostel nebývá zaplněn tak často. Ale při půlnoční vždy. A tady začíná ten háček – zdroj mého pokušení: kostel sice úplně plný bývá, ale značná část přítomných různého věku i etnických skupin se na účast na bohoslužbě připraví douškem něčeho ostřejšího a případně si vezme i něco do zásoby – co kdyby je přepadl hlad.

A tak průběh této vánoční bohoslužby bývá velmi dobrodružný. Alespoň její první část. Hukot „jako na Václaváku“, flašky, někdy i chuť si zakouřit. Do druhé poloviny naštěstí zůstávají jen vytrvalci. S nimi už v klidu a opravdu ve vánoční náladě prožíváme zbytek bohoslužby.

Ptáte se, jak to zvládám? Není to tak jednoduché, to chápete, ale Pán mi pomáhá. Myslím, že jsem pochopil, že není dobré okřikovat a napomínat. Snažím se, abych dobře sloužil mši sv., neboť to je můj úkol, a doufám, že vánoční poselství o pokoji přijde i do našeho hlučícího davu. Říkám si, že v Betlémě to tehdy pro Pannu Marii a svatého Josefa také nebyla zas taková idylka....

Od předminulých Vánoc mi pomáhá ještě jeden zážitek. Tady je:

Při půlnoční mši sv. ministrovala a četla čtení jedna maminka, která v našem kostele před pěti lety přijala svátost křtu. Mají tři děti a toto byly Vánoce, kdy poprvé nebylo

žádné z nich vážně nemocné, takže si mohla dovolit „maminkovský luxus“ – být na skutečné půlnoční. Jenže ouvej, byla to karlínská půlnoční. Se vším, co k tomu u nás, alespoň zatím, patří – ale to už jsem psal.

A tak když jsme na konci bohoslužby s radostí zazpívali Narodil se Kristus Pán a sešli se v sakristii, milá maminka mi povídá: „Teda to je hrozné, jak ti lidi hlučeli, když jsem četla čtení. To mi teda vadilo, vůbec neposlouchali.“

Chápete, já jsem se jen usmíval, nejsem v Karlíně přece nováčkem a o půlnočních už něco vím...

Přece jen jsem byl ale překvapen. Paní totiž pokračovala: „Pak jsem si ale vzpomněla, že jsem asi před sedmi, osmi lety – to mi bylo tak patnáct – tu byla s holka, ještě jako nepokřtěná, seděla jsme vzadu v lavici, vypily jsme během vaší mše flašku rumu a měly jsme děsnou legraci z toho, co tam říkáte a tak vůbec. Tak asi nemám moc právo se na ty dnešní lidi zlobit. Ale beztak mi to vadilo.“

Ano, já jsem byl překvapen. Mile překvapen Božím milosrdenstvím a jeho působením mezi námi lidmi. I v situacích, kde bych to moc nečekal.

Ostatně se říká, že prvním – a zřejmě nejkrásnějším – projevem Boží lásky je milosrdenství. A On chce to své milosrdenství do světa posílat i skrze nás.

Nově mě Pán povzbudil, abych se na všechny přítomné na půlnoční bohoslužbě a zvlášť na „jednorozáky“ díval jako na možné kandidáty nového vztahu k Bohu. Nakonec jeden takový příklad jsem měl právě před sebou.

Co když mi někdo z těch neukázněných účastníků půlnoční mše sv. za nějakou chvíli zazvoní na faře, že by se nechal rád pokřtít?

P. Miroslav Cúth ■

Dějiny svátku Božího milosrdenství

V únoru roku 1931 Pán Ježíš ve zjevení sestře Faustyně poprvé žádal o zavedení svátku Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích. Pro obyčejnou, mladou řeholní sestru byl takový úkol velmi těžký, tím více, že kromě starosti o zavedení svátku Božího milosrdenství se měla sestra navíc postarat o namalování obrazu Ježíše milosrdného, který by měl být posvěcen právě v den svátku Božího milosrdenství.

Faustyna prožívala těžké období, nikdo jí nevěřil, že má zjevení, takže sama začala o všem skoro pochybovat.

Teprve po příchodu do řeholního domu ve Vilně našla sestra Faustyna pro sebe a pro celé dílo Božího milosrdenství neocenitelnou pomoc: svého nového zpovědníka P. Michała Sopočka SJ. Páter Sopočko na začátku také zachoval opatrnost, ale když v srpnu roku 1935 během exercicií dal Pán Ježíš ústy kněze Faustyně poznat, že všechno, co jí bylo zjeveno ohledně svátku milosrdenství, je Boží vůlí, sestra nepřestávala vyzývat P. Sopočka, aby se začal starat o zavedení tohoto svátku. Páter Sopočko začal o tom přemýšlet a studovat texty o Božím milosrdenství.

Úcta k Božímu milosrdenství nebyla moc známa, a proto byl také P. Sopočko přesvědčen, že je třeba nejdříve lidi a duchovní k jejímu šíření připravit. Z toho důvodu v červnu roku 1936 vydal knížku „Boží milosrdenství“. Očekával, že se mu s její pomocí podaří probudit ve věřících zájem o tuto úctu a zároveň je motivovat k tomu, by sami začali žádat o zavedení svátku milosrdenství. Bohužel, knížka tato očekávání nesplnila.

ZE ŽIVOTA
SESTRY
FAUSTYNY

P. Sopočko ale nerezignoval. V roce 1937 mu sestra Faustyna, která už od roku 1934 osobně každý rok vnitřně prožívala svátek Božího milosrdenství, napsala dopis, ve kterém sdělila, že tento rok svátek prožívala nejen vnitřně, ale také zevnitř. Ve svém Deníčku píše: „Když jsem šla na adoraci, uslyšela jsem tato slova: (...) Říkej světu o mém milosrdenství, o mé lásce. Pálí mě plameny milosrdenství, toužím je vlévat do lidských duší. Ach, jakou bolest mi působí, když je nechtějí přijmout. Dcero má, dělej to, co je ve tvé moci, ve věci rozšíření úcty k mému milosrdenství, já doplním, čeho se ti nedostává.“ (Deníček 1074)

P. Sopočko připravil několik článků o Božím milosrdenství a v červenci roku 1937, během mariologického kongresu ve Vilně (P. Sopočko byl profesorem teologie – wz), podal k hlasování návrh předložit Svatému Otci prosbu o zavedení svátku Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích. Přestože byl jeho návrh přijat, objevily se názory, že to není v souladu s rezolucí Svatého Stolce, ve které je Vatikán proti novým formám úcty.

V roce 1938, v jednom ze svých posledních dopisů, psala sestra Faustyna P. Sopočkovi, že je hluboce přesvědčena, že je to vůle Boží. Věřící tomu, že skrze ně Bůh začal dobré dílo, a kdo je skončí, o to se nemusí starat.

Když několik měsíců před svou smrtí sestra Faustyna naposledy prožívala první neděli po Velikonocích, odevzdala Bo-

hu svou smrt jako oběť za to, aby se úcta k Božímu milosrdenství šířila po celém světě a aby svátek Božího milosrdenství byl slavnostně schválen a slaven.

Po smrti sestry Faustyny P. Sopočko pokračoval ve své práci. V roce 1938 se zúčastnil zasedání polské biskupské konference, kde pronesl proslov ohledně důvodů, proč zavést svátek Božího milosrdenství. Ani tentokrát u polských biskupů neuspěl.

V květnu roku 1939 jel do Říma ohledně svátku Božího milosrdenství. Bohužel, jiný názor diecézního biskupa na celou záležitost zapříčinil, že s ním v kongregaci nikdo nechtěl mluvit bez doporučení tohoto ordináře.

Snahu P. Sopočka přerušila druhá světová válka. Paradoxně právě válka přispěla k šíření úcty k Božímu milosrdenství. V době nenávisti a násilí lidé potřebovali milosrdenství jako chléb.

16. dubna roku 1944 byl poprvé v Krakově slaven svátek Božího milosrdenství. Tento den také krakovský zpovědník sestry Faustyny, otec Josef Andrasz, posvětil druhý obraz milosrdného Ježíše od malíře Adolfa Hyty.

P. Sopočko

zději jejich prosbu podpořili polští teologové.

Zájem o úctu k Božímu milosrdenství začal rychle stoupat. V roce 1951 se kardinál Sapieha přičinil o oživení poutního místa v Lagiewnikach, kde zemřela sestra Faustyna, tím, že s návštěvou tohoto místa spojil možnost získání odpustků.

Zdálo se, že chvíle zavedení svátku Božího milosrdenství se rychle blíží. Bohužel, rychlý rozvoj úcty k Božímu milosrdenství přerušil dekret z Říma ze dne 19. listopadu 1958, který vylučoval možnost zavedení takového svátku. O půl roku později, 6. března roku 1959, byl dokonce podepsán zákaz

šíření úcty k Božímu milosrdenství podle zjevení sestry Faustyny. Bylo zapotřebí vytvořit teologické základy úcty k Božímu milosrdenství bez odvolávání se na soukromá zjevení sestry Faustyny.

Dekret z roku 1958 byl zrušen teprve v roce 1978. Tento rok je zároveň začátkem nové doby v dějinách úcty k Božímu milosrdenství. V roce 1985 se v krakovské arcidiecézi stala první neděle po Velikonocích oficiálně dnem oslav Božího milosrdenství. Tento vzor převzaly postupně ostatní polské diecéze.

Dne 23. března roku 1993 požádali polští biskupové Jana Pavla II. o zavedení svátku Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích. Připomněli zároveň celou historii úsilí o zavedení tohoto svátku a zdůraznili vzájemné souznění liturgických textů první neděle po Velikonocích s poselstvím o Božím milosrdenství.

V odpovědi 23. ledna 1995 Svatý Stolec dovolil slavit svátek Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích ve všech diecézích na území Polska.

Vyvrcholením veškerých snah o zavedení svátku Božího milosrdenství se stal okamžik svatořečení sestry Faustyny. Během homilie papež prohlásil, že od nynějška se v celé Církvi bude tento den zvat nedělí Božího milosrdenství, což bylo o několik dnů později, 5. května roku 2000, potvrzeno oficiálním dokumentem.

P. Wojciech ■
Zubkowicz SAC

1933

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

/Deníček 476/

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

■ ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952 ■ K rotundě 81/6
154 01 128 00 Praha 2
Dvůr Králové n/Labem

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

Pro jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Svátek milosrdenství vyplynul z mého nitra, toužím, aby byl slavnostně slaven první neděle po Velikonocích. Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobrátl ke zdroji mého milosrdenství (Dn 699) – řekl Ježíš bl. Faustyně.

Svátek je nejdůležitější formou úcty k Božímu milosrdenství. Prvně se o něm zmínil Ježíš během svého zjevení Faustyně v Płocku v roce 1931, kdy vyslovil přání ohledně vzniku obrazu: *Toužím, aby byl svátek milosrdenství. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství (Dn 49).* V dalších letech se Ježíš k tomu přání vracel během čtrnácti zjevení, kdy umístil svátek v liturgickém kalendáři a popsal způsob příprav k svátku milosrdenství a jeho slavení.

Myšlenka Božího milosrdenství je přítomná v celém církevním roce. Volba první neděle po Velikonocích, která je dovršením oktávu Vzkříšení Páně, poukazuje na přímé spojení mezi velikonočním tajemstvím vykoupení a svátkem milosrdenství. Tento vztah postřehla rovněž s. Faustyna: *Nyní vidím, že dílo vykoupení je spojeno s dílem milosrdenství, které si Pán přeje (Dn 89).* Umučení, smrt a zmrtvýchvstání Krista jsou největšími projevy Božího milosrdenství vůči lidem. Kristův kříž, jak píše Jan Pavel II. v encyklice *Dives in Misericordia*, je radikálním zjevením milosrdenství a v něm také zjevení milosrdné lásky dosahuje svého vrcholu (srov. DM 18). Spojitost mezi dílem vykoupení a tajemstvím Božího milosrdenství zdůrazňuje také novena předcházející svátek, která začíná na Velký pátek, tj. v den Ježíšovy smrti. Dílo vykoupení je zpřítomněno ve svátostech, o tom pak hovoří liturgie samotného svátku: křest, smíření, eucharistie jsou

nevyčerpatelnými zdroji milosrdenství. Proto liturgie této neděle je vrcholem velebení Boha v tajemství Jeho milosrdenství, poukazuje na pramen a motiv Jeho díla.

Pán Ježíš následujícím způsobem zdůvodnil své přání ustanovení svátku milosrdenství: *Ačkoliv jsem tak hořce trpěl, duše hynou. Dávám jim poslední záchranu – svátek mého milosrdenství. Jestliže nevzdají chválu mému milosrdenství, zahynou na věky (Dn 965).*

Svátek Božího milosrdenství má být nejenom dnem zvláštní chvály tomuto Božímu tajemství, ale má být také dnem milosti pro všechny lidi a zvláště pomocí pro hříšníky: *Toužím, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky (Dn 699).*

Přípravou na svátek má být novena spočívající v každodenní modlitbě – počínaje od Velkého pátku – Korunky k Božímu milosrdenství. Tu novenu si přál Pán Ježíš a o ní řekl, že v ní udělí všechny milosti (srov. Dn 796).

O způsobu slavení tohoto svátku zjevil Pán Ježíš dvě přání:

- Aby byl obraz toho dne slavnostně posvěcen a veřejně neboli liturgicky ctěn.
- Aby kněží říkali věřícím o velkém Božím milosrdenství a tím je povzbuzovali k naději (srov. Dn 570).

Protože není jiný způsob čerpání milostí ze zdroje milosrdenství než naděje, kázání má být krátké, aby povzbudilo posluchače k neochvějné důvěře. K tomuto cíli se nejlépe hodí ukázat věřícím nepochopitelnou milosrdnou lásku Ježíše projevenou Vykoupením (srov. P. I. Rózycki).

Velikost tohoto svátku ukazují sliby: *Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů (Dn 300) – řekl Pán Ježíš. Přijetí Eucharistie ve stavu posvěcující milosti toho dne je*

spojeno s výjimečnou milostí: *úplného odpuštění vin a trestů.* Jak vysvětluje P. Ignacy Rózycki: *ta milost je něčím značně větším než plnomocné odpustky. Ty spočívají totiž v anulování dočasných trestů za odpuštěné hříchy, ale nejsou nikdy odpuštěním samotných vin. Nejzvláštnější milost je rovněž zásadně větší, než milosti šesti svátostí – s výjimkou svátosti křtu – protože odpuštění vin a trestů je pouze svátostnou milostí svatého křtu. Ve výše zmíněných slibech Kristus spojil odpuštění vin a trestů s Nejsvětější svátostí přijatou na svátek Božího milosrdenství, čili tím ho povýšil do řádu druhého křtu. Je zřejmé, že Nejsvětější svátost přijatá na svátek Božího milosrdenství musí být nejenom přijatá ve stavu posvěcující milosti, ale také musí splňovat základní požadavky úcty k Božímu milosrdenství (P. I. Rózycki), kterými jsou důvěra vůči Bohu a praxe milosrdenství vůči bližním. Nejsvětější svátost musí být přijata na svátek Božího milosrdenství, zatímco zpověď – jak tvrdí P. R. – může být uskutečněna dříve (dokonce o několik dní). Důležitě je nemít žádnou náklonnost ke hříchu.*

Pán Ježíš neomezil svou hojnost na tu jednu, i když výjimečnou milost. Řekl totiž: *celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží (Dn 699), neboť v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat (Dn 699).*

Pater Rózycki říká, že velikost milostí spojených s tímto svátkem se projevuje trojím způsobem:

- Všichni lidé, dokonce i ti, kteří neměli úcty k Božímu milosrdenství, ba i hříšníci, kteří se teprve v tento den obrátí, se mohou zúčastnit milostí, které Pán Ježíš na tento svátek připravil.
- Ježíš chce v tento den obdarovat lidi nejenom spásonosnými milostmi, ale také dočasnými, a to jak jednotlivé osoby, tak i celá společenství.
- Všechny, i ty nejvyšší stupně milostí a dobrodiní, jsou v tento den dostupné všem,

stačí, aby o ně s velkou důvěrou prosili (srov. P. I. Rózycki).

Tak velkou plnost milostí nedal Kristus žádné jiné formě úcty k Božímu milosrdenství.

Pojmenování první neděle po Velikonocích podtrhuje její spojení s velikonočním tajemstvím Ježíše a uvedením do křesťanského života ve svátostech. V Polsku se používaly dva názvy pro tuto neděli: Bílá neděle a Průvodová neděle. První souvisel s tím, že novokřtěnci během celého oktávu Zmrtvýchvstání Páně nosili bílé šaty. Druhý název navazuje na podstatu křesťanského života, kterou je následování Pána na křížové cestě ke Vzkříšení.

Třetí, nejnovější název této neděle (užívaný oficiálně od roku 1995) – neděle Božího milosrdenství – shrnuje to, co Církev říká ve všech liturgických knihách na téma Božího milosrdenství, a ukazuje, že dílo Vykoupení má svůj nejhlubší zdroj v tajemství milosrdenství.

Jako první o ustanovení tohoto svátku žádal P. Sopočko, který se ovšem nedočkal času jeho potvrzení. V roce 1995 krakovský metropolita, Franciszek kardinál Macharski, vyhlásil svátek Božího milosrdenství v krakovské diecézi, následovalo ho mnoho jiných biskupů v Polsku. Svatá stolice dekretem Kongregace Božího kultu ze dne 23. ledna 1995 povolila v Polsku slavení druhé neděle velikonoční jako neděle Božího milosrdenství. První neděle po Velikonocích je tedy v Polsku podle liturgické terminologie nedělí Božího milosrdenství, lidově zvaná jako svátek Božího milosrdenství. Tím způsobem se v dnešní době splnilo přání Pána Ježíše, který tak velmi toužil po ustanovení tohoto svátku. Během návštěvy v krakovských Łagiewnikach svatý Otec Jan Pavel II. veřejně vyjádřil svou radost, že jako Kristův náměstek mohl ustanovit svátek Božího milosrdenství v Polsku: *Poslání Božího milosrdenství bylo mi vždycky blízké a drahé – říkal svatý Otec – (...) děkuji Boží Prozřetelnosti, že mi dala, abych se osobně přičinil na vyplnění Kristovy vůle ustanovením svátku Božího milosrdenství.*

M. Nazaria Dłubak ZMBM ■

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

„Říkej světu o mém milosrdenství“

O ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ
A PRÁCI OTCŮ PALLOTINŮ V BRAZÍLIÍ

První polský pallotin přijel do Brazílie v roce 1971 a začal působit v Amazonii. O dva roky později přijeli další tři kněží, kteří převzali péči nad dvěma farnostmi v Rio de Janeiro. V současné době spravují pallotini deset farností ve státu Rio de Janeiro a dvě v Amazonii. Více než deset kněží pallotinů pochází z Brazílie a v pallotinském semináři v Riu se teď ke kněžství připravuje 12 dalších bohoslovců.

RIO DE JANEIRO

Pokud bychom někoho požádali, aby jmenoval dva „symboly“ Ria de Janeiro, tak by to byl asi karneval a obrovská socha Ježíše, která stojí nad městem s rozpřaženýma rukama. Rio je ale také městem, ve kterém se bohatě šíří úcta k Božímu milosrdenství. Poprosili jsme proto pátera Jana Zajāca, polského pal-

lotina, který je farářem ve farnosti Božího milosrdenství v Riu, aby nám řekl něco o tom, jak se ve „městě karnevalu“ uctívá Boží milosrdenství.

„Všechno začalo v druhé polovině 80. let, kdy se P. Korbecki, tehdejší farář farnosti sv. Rocha, rozhodl, že farní kostel je malý a je třeba postavit nový,“ říká P. Zajāc. Když se to ukázalo jako reálné, získal na biskupství příslib, že by se nový

kostel měl stát farním kostelem nově vzniklé farnosti zasvěcené Božímu milosrdenství. Stavba začala koncem roku 1980 a 9. května 1983 vznikla už nová farnost Božího milosrdenství.

Páter Korbecki začal s pomocí laiků organizovat na městském stadionu Maracanzinho poutě věnované úctě k Božímu milosrdenství. Zájem o ně byl tak veliký, že se tato pouť koná dodnes v katedrále sv. Šebestiána, v centru Ria. Kromě liturgické části oslav se pokaždé odehrává divadlo, které spojuje úctu k Božímu milosrdenství s každodenním životem Brazílců.

Kostel Božího milosrdenství, který postavil P. Korbecki, začal brzy přesahovat rámec farnosti a rychle se stal poutním místem, kde lidé během celého roku uctívají Boží milosrdenství. Každá mše svatá je spojená s modlitbou Korunky. Každý pátek se v 15.00 hod. koná hodina milosrdenství, které se zúčastňují lidé z celého města.

„V mnoha farnostech je zvykem, že se v pátek slouží v 15.00 hod. mše svatá,“ říká P. Zajāc. „Také diecézní rozhlas v 15.00 hod. vysílá program o Božím milosrdenství. V něm lze najít hodně o spiritualitě milosrdenství, která nachází své příznivce po celé Brazílii. Poutní místo Božího milosrdenství, na kterém působíme, má například své spolupracovníky. Jsou to lidé rozdělení do skupin po 30 rodinách, které se nazývají „Večeřadly“. Mezi členy každého „Večeřadla“ putuje socha milosrdného Ježíše tak, že každá rodina může jednou za měsíc „hostit“ Pána Ježíše u sebe doma a pak sošku předává další rodině.“

V Brazílii se hodně uctívají sochy. Mentalita zdejších lidí má vliv na způsob prožívání víry. Brazilci jsou spontánní a živí, rádi oslavují a baví se. Rádi se zúčastňují společných modliteb.

To je vidět také na tom, jak probíhá v Riu svátek Božího milosrdenství. Je uveden devítidenní novenou a pak trvá dva

dny – v sobotu a v neděli. Tehdy se slouží mše svaté, ulicemi města jde slavnostní průvod a pak, v sobotu a v neděli večer, se konají velké lidové poutě.

Poutní místo v Riu se stále rozvíjí. V listopadu roku 2005 se začalo u kostela Božího milosrdenství stavět centrum Božího milosrdenství. Veliká stavba rozkládající se na šesti stavebních parcelách je v současné době dokončována.

Radostí naplňuje fakt, že se v této zemi úcta k Božímu milosrdenství tak bohatě šíří. Brazílie je ale země krajností. Na jednu stranu se přes 70 procent lidí deklaruje jako katolíci, na druhou stranu je to také země, kde se to doslova hemží novými „náboženstvími“. Místní kněží je nazývají „garážními církvemi“, protože lidé si své „církev“ zakládají v garážích, kde je

aspoň nějaký prostor pro setkávání. „Jen v naší farnosti“, říká P. Artur Karbovy, jeden z polských pallotínů pracujících v Brazílii, „je takových „církví“ 52!“ Některé existují několik týdnů, některé několik let, všechny ale vznikají z potřeby „pocítit Boží lásku“ ve svém životě. Každý z těchto lidí se toho snaží dosáhnout právě v rámci nového a často svého vlastního náboženství.

A to je další důvod a zároveň potřeba šíření úcty k Božímu milosrdenství: tato úcta a spiritualita s ní spojená nás vede přímo ke zdroji, z něhož pramení Boží láska, a tak se může stát „novou cestou“ v rámci katolické Církve, která dokáže oslovit třeba ty, kteří tak vroucně hledají Boží lásku.

Zprac. P. Wojciech Zubkowiec SAC ■

STALI SE ZRNEM...

Bylo to v roce 1981, když jsem byl farářem ve farnosti sv. Alžběty v Riu de Janeiro. Společně se mnou pracovali v této farnosti dva kněží: P. Eugeniusz Feldo a P. Marian Skorzyński. Pamatuji si, že 7. září se P. Eugeniusz šel koupat do oceánu. Byl jsem v šoku, když jsem se dozvěděl, že P. Eugeniusz se utopil. Můj druhý kaplan, P. Marian, to velmi silně prožíval. Po několika týdnech jel na dovolenou do Amazonie. Den po té, co tam přijel, 15. října, se utopil v Rio Negro. P. Eugeniusz zemřel po 33 dnech působení v Brazílii, P. Marianu bylo 33 let.

Po jejich smrti jsme vytiskli obrázek, na kterém jsme umístili modlitbu: „Ať to pšeničné zrnko, zakopané v brazilské zemi, přinese plod v podobě místních povolání do našeho pallotinského řádu.“

Když jsme začínali v Brazílii, naši představení z Polska nám radili, abychom ne-

chali okolí Ria a šli do jiných částí Brazílie, kde je větší naděje na získání povolání do našeho řádu. Dnes je ale jasné vidět, že nejvíce povolání je právě z Ria. Osobně silně věřím tomu, že je to splnění této modlitby z obrázků a že „zrnko“ našich spolubratrů stále přináší plody.

P. Jan Sopicki SAC ■

„RAIOS DA DIVINA MISERICORDIA“

„Raios da Divina Misericórdia“ je název brazilské verze časopisu „Apoštol Božího milosrdenství“, který otcové pallotini vydávají v Brazílii od roku 1995. Od roku 2004 je šéfredaktorem brazilské verze „Apoštola“ pallotini P. Akácio Nery Fantésia Pinto. „Je to jednoduchý časopis,“ vypráví P. Akacio, „jehož prostřednictvím se snažíme šířit Boží milosrdenství. Redakce neustále dostává dopisy s poděkováním za udělené milosti od lidí, kteří se modlí Korunku k Božímu milosrdenství, a s povzbuzením k další práci. Často jsou to svědectví nejen jednotlivců, ale také celých skupin, které se společně modlí.“

V Brazílii lidé neradi čtou, jsou spíše na živý, bezprostřední kontakt, přesto má brazilský „Apoštol“ skoro 1100 odběratelů. Plní zároveň roli formačního časopisu pro ty, kteří se pravidelně setkávají v modlitebních skupinách.

NA KONCI ČERVNA...

Jsou očekávané a vytoužené. Přesto, že bezprostředně se týkají jen žáků a učitelů, ovlivňují život skoro všech. Nemají je jen zemědělci, vlastníci barů v Karlových Varech a prodejci studeného piva v Krkonoších. Způsobují, že náš život přibírá úroveň, osvobozuje se – alespoň na chvíli – od monotónního a opakujícího se rytmu. Díky nim se osvobození od každodenního břemene povinností můžeme dívat dále, jinak a hlouběji, můžeme se naučit vážit si toho, co se nám už podařilo (nejen v oblasti materiální) získat, a shromáždit síly pro další nesnadné měsíce. Právě začínají: prázdniny.

Odpocínek není něčím exklusivním nebo luxusním, rezervovaným bohatcům. Je povinností všech. Odpočívání unaveni hlásáním slova apoštolové, odpocívá papež a dokonce i samotný Bůh odpocíнул po šesti dnech těžké práce tvoření světa. Smutní jsou lidé, kteří se sami sobě a ostatním s překvapující zlostí v očích snaží namluvit, že nesmějí ze svých rukou ani na okamžik vypustit mnoho každodenních povinností, protože – pokud by to udělali – okamžitě a určitě by se celá „loď“ rozbila o nemilosrdné skály brutálního života. Taková slova jsou plodem nehezké pýchy a přesvědčení o své vlastní nenahraditelnosti. „Ostatní jsou horší než já. A když někdo horší převzme mé povinnosti, určitě to udělá hůř než já sám,“ myslí takový člověk.

Boha“. A mají pravdu. Protože neexistují! Více: naše prázdninová zbožnost je měřítkem celé naší zbožnosti a víry. To, jestli se během prázdninových měsíců modlím, zpovídám, jestli se zúčastňuji nedělní mše svaté, je velmi precizní odpověď na otázku, jaká je moje víra. Jestli je Bůh pro mě základem života nebo jen přídatkem k životu.

Prázdniny mohou naší zbožnosti také velmi prospět. Často si stěžujeme, že naše zbožnost a náboženské praktiky jsou monotónní a jednotvárné. Stále to samé: stejný kněz, stejný varhaník, stejné tváře, stejná kázání. V tom nás prázdniny mohou intenzivně obcerstvit. Návštěva v jiném kostele, modlitba na jiném místě a s jinými lidmi určitě vnese nový vánek do našeho duchovního života, určitě nám přidá entusiasmu a energie.

Prázdniny dávají také skvělou příležitost svědčit o naší víře. Nejde o to, abychom v letních lázních a na hlavních náměstích měst rozvíjeli transparenty a snažili se přesvědčit všechny, že „Ježíš žije“. Jde o to, abychom nedělali během prázdnin nic takového, za co bychom se potom museli stydět, co by nesouhlasilo s naší vírou a zásadami z ní vyplývajících. Jde také o to, abychom využili příležitosti o své víře svědčit. Například: přežehnat se před jídlem v restauraci nebo před cestou, nestydět se za medailku a neschovávat ji na pláži ze strachu, že ji někdo uvidí. Zdánlivě se jedná jen o nepatrné detaily, ale právě ony dokážou říct mnoho o nás a o síle naší osobní víry.

A ještě jedno: prázdniny a čas dovolených, zvláště letní cestování, ať nám připomene, že vše nezačalo až u nás. Že byl někdo v té křesťanské Evropě, kdo věřil v Boha, a proto k jeho chvále postavil tolik velkolepých kostelů, nádherných ves-

Nedejme se přesvědčit takovými slovy! Odpočínáme si!!! Když to uděláme, začneme se více usmívat, budeme klidnější, zdravější, laskavější. A přitom nejde o žádné prázdninové extravagance. Pokud se nemůžeme projít u teplého moře, projdeme se blízko místa, kde bydlíme. Pokud nemůžeme jet na safari, pojďme do zoologické nebo botanické zahrady. Pokud nemáme peníze nebo možnosti, abychom dobyli nejvyšší horu Alp, pojďme na Sněžku. To je také odpočinek.

Prázdniny jsou ale také dobou zkoušky naší víry. Zbožné katechetky se snaží „vtlout“ dětem každý rok od začátku června, že „neexistují prázdniny od Pána

nických kostelíků a populárních poutních míst. Někdo před námi postavil kříž v horách a na křižovatkách cest. Někdo tady před námi byl, nechal pro nás znak své víry a my jsme to všechno zdědili.

Kéž bychom, když se budeme dívat na krásu stvořeného světa, znovu žasli nad krásou a géniem Stvořitele. Kéž bychom během těchto prázdnin znovu žasli nad Bohem a nad svým životem, který máme od něj.

Kéž bychom opakovali s autorem žalmu: „Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vsi zemi! (...) Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? (Ž 8,1.4–5)

Požehnané prázdniny a dovolené!

P. Adrian Galbas SAC ■

STARÁ BOLESLAV

PRAKTICKÉ INFORMACE

Program akcí poutního místa najdete na adrese: www.staraboleslav.com.

BOHOSLUŽBY

Kostel Panny Marie • letní čas: po 9.00, út–ne 9.00, 18.00,
zimní čas: po 9.00, út–ne 9.00, 17.00.

Po každé mši svaté je požehnání Palladiem země české a jeho uctívání.

Kostel sv. Václava • ne 8.00.

ADORACE

Kostel Panny Marie • letní čas: út–so cca 18.30–19.00, zimní čas: út–so cca 17.30–18.00.

Pokud se chcete pomodlit ve staroboleslavských kostelích, jsou otevřené během bohoslužeb a kostel Panny Marie také během celého roku o nedělích od 13.00 do 17.00 hod.

Informace o prohlídce kostelů

pro jednotlivce: 326 910 552; www.staraboleslav.com,
pro skupiny: 326 906 733, 603 814 120, 602 368 015; www.corbohemiae.cz

Pohoštění pro skupiny poutníků: Nabízíme možnost pohoštění pro skupiny od 10 do 90 osob v příjemném prostředí. Skupiny je nutné telefonicky objednat. Klášterní vinárna, Jungmannova 779/8, 250 02 Stará Boleslav, tel.: +420 326 911 267, mobil: +420 603 510 781, klasterni@staraboleslav.com.

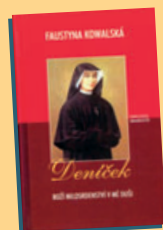
Správa poutního místa: O. pallotini, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552, fax: 326 910 551, email: fara@staraboleslav.com, www.staraboleslav.com.

ADOLF LIEBSCHER

11. března uplynulo 150 let od narození malíře Adolfa Liebschera (1857–1919), člena tzv. Generace Národního divadla. Byl činný téměř v každé oblasti malířské tvorby – od výzdoby kostelních interiérů (kostel Nanebevzetí P. Marie ve Zlonicích, kostel sv. Jakuba v Ratenicích) a návrhů vitráží (kostel sv. Ludmily na Vinohradech, kostel Nanebevzetí P. Marie v Poděbradech) až po drobné kresby.

Adolf Liebscher vycházel ve své tvorbě především z vídeňského neobaroka a pozdního romantismu; z jeho českých současníků ho ovlivnil zvláště Vojtěch Hynais.

Dílo tohoto všestranného malíře znovu připomenou výstavy připravované k jeho letošnímu výročí. První se konala ve dnech 4. 5.–1. 6. na Novoměstské radnici v Praze, druhá, zaměřená více na jeho vztah ke kraji kolem Potštejna, se uskuteční od 6. 7. do 12. 8. na potštejnském zámku.

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Sřídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Kniha obsahuje cenná svědectví o životě sestry Faustyny; její dopisy i myšlenky z duchovního deníku se mohou pro čtenáře stát podnětem k prohloubení vztahu k Ježíši. Publikaci vítají ti, kdo mají rádi dobře napsané životopisy svatých, kdo se chtějí více dozvědět o této velké polské světici, a také dívky a ženy, které uvažují o duchovním povolání.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Zpracovala s. Elżbieta Siepak • Překlad Jiří Hrdý

Brožurka obsahuje stručný přehled života a poslání apoštolky Božího milosrdenství svaté sestry Faustyny Kowalské, dále pobožnost k Božímu milosrdenství podle sestry Faustyny, výbor z jejích modliteb a modlitbu o vyprošení milostí na přímluvu světice.

Vydání třetí, v MCM s. r. o. druhé, upravené • Brož., A6, 64 stran, 39 Kč

Brožurku můžete objednat na adrese: **Matice cyrilometodějská s. r. o.,**
Wurmova 9, 772 00 Olomouc; tel. 587 405 431, e-mail: knihy@maticecm.cz.

ABM vám nabízí obrázek milosrdného Ježíše namalovaný na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. Obrázek má rozměry 140 x 293 mm. Váš dobrovolný příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

Pokud si chcete tento obrázek objednat, použijte složenku, kterou máte v každém čísle Apoštola. Touto složenkou pošlete svůj dobrovolný příspěvek, v kolonce pro příjemce napište: OBRÁZEK, a potom uveďte počet kusů, např.: **obrázek 1, obrázek 5.**

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

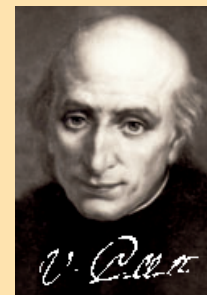
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz. Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zaslání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

Adolf Liebscher – Katakomby, olej